

Uppsala

N-LINERS

på

Stain är popigt kommersiella

Stain kom med i det här reportaget "5 i tolv" som man brukar säga. I och för sig hade jag hört rykten om att de skulle ha ändrat stil men ändå hade jag deras bidrag på Uppsalaskivan "018-tio grupper" i öronen. Deras låtar där är inte direkt dåliga men har lite för mycket "jaså" över sig. Det kändes dessutom tillräckligt att träffa två grupper. Men Stain kom alltså med...

Så sitter jag alltså där och lyssnar på deras moderna, hårda pop. Materialet har blivit allt mer dynamiskt med tiden men bälgsarar ändå på gränsen till det allt för direkta, det allt för poporamaaktiga. Gruppen klagar på ljudet men man hör ändå tydligt att de lyssnar på grupper som Skids och Simple Minds. Stains musik är helt enkelt "kommersiell".

Stain har funnits i 18 månader och stammar ur den verkliga "urpunkgruppen" i Uppsala, Riots.

– Jag (Tom Stenström, gitarr och sång) och "Mosse" spelade i, host, Riots. Men vi lessnade på punken och beslutade oss för att satsa på ett mer varierat sound med Stain. Vi annonserade efter en trummis och fick tag i Kay (Eriksson). Vårre var det att fixa en klaviaturspelare men till slut fick vi tag i Antonio (Cadavid) som egentligen är gitarrist men som kan spela allt och alltså även keyboards.

– Jag vill inte säga vad vi låter som för då blir man bara stämplad som plagiatör, säger Tom, men visst har vi alla fyra lyssnat mycket på den nya Brittiska rocken. Den musiken är som jag ser det en logisk utveckling av punken och jag har inte mycket till övers för punknostalgiker.

Medan Hatte experimenterar med glödlamporna i intervjurommet, med resultatet att delar av samtalet med Stain genomförs i ett kolsvart rum, kommer vi in på ämnet Uppsala.

– Uppsala är universitetet. Det spelar ingen roll vad man gör nog fan spökar universitetet. Har man inte kärleg står man sig ganska slätt i den här stan. Men Uppsala är för mig en trivsamt stad. Det är en ganska stor stad som ändå har småstadskaraktär, säger Tom som pratar mest och även inleder Uppsalasnakket. Antonio tar vid:

Musikforum håller uppe rocken

– Men man har oerhört lite att göra om man sysslar med musik. Studentnationerna vill höra jazz och blåskvintetter och inte ett rockband som ger järnet, de som har spelat där har blivit utslängda.

– Men det är väl i och för sig inte bättre på andra ställen så man ska väl inte klaga allt för mycket, vi har ju Musikforum och där har vi alltid speltillfällen, fortsätter "Mosse".

Erik "Mosse" Eklund är den fine basisten som är känd inte bara för sina musikaliska bravader utan också för att han "förr i tiden" brukade skicka uppdiktade grupppresentationer till punkfanzinet RIP. Han säger om Stains texter:

– Vi skriver inte uttalat politiska texter

och några av mina rent nonsens. Men visst skriver vi mycket om vår omgivning; om vårt beroende av maskiner om den krigiska omvärld vi lever i o s v.

– Vi är lite fixerade vid maskiner och det är väl nästan alla med den höga teknologin vi lever i, fyller Antonio i.

– Ja, och att vi själva är beroende av den höga teknologin är det som är ironin, slutar "Mosse".

Ljuset lyser igen och det är dags för porträttfotografering. Porträtt som landets samtliga skivbolags talangjägare borde ha tejpade på ögonlocken. . .

N-liners har fyndig distans

Det är svårt att skriva om en grupp som N-Liners. En så sympatisk samling kan bara inte skriva negativt om. I och för sig finns ingen anledning men om den fanns, hem-ska tanke, vilken situation. Men det är alltså hypoteser för N-Liners spelar nog den fyndigaste pop jag hört i det här landet.

"N-Liners måste vara den mest influerade gruppen av alla tillsammans med Sky High o:h Liverpool (gänget som åker runt och

spelar Beatleslåtar i skolorna)" sa en kompis om gruppen när han hörde deras bidrag till den berämda "018-plattan". Det är XTC som "spökar" i N-Liners fall. Citationstecken av det enkla skälet att det inte är så klart att gruppen ser XTC som ett "spöke".

För N-Liners är det inte hela världen om man anklagas för att vara XTC-plagiatörer. Visst finns det olika ambitionsnivåer inom gruppen men generellt sett har gruppen en härlig och uppfriskande distans till vad man sysslar med. Men visst försöker dom komma ifrån arvet från Andy Partridge & Co;

– Ja visst försöker vi det, och det nya materialet låter inte alls lika mycket som dem, tycker basisten Jan Sandreds.

– Jag tycker inte att vi ska försöka ta oss ifrån influenserna, säger däremot sångaren och gitarristen, Petter Eklund.

– Visst har vi delvis gjort det till en image att låta som XTC, anser klaviaturspelaren och låtskrivaren David Nord, men jag tycker att man nödvändigtvis behöver bli influerad av den genre man själv rör sig i jag lyssnar t ex mycket på jazz och det har nog XTC också gjort. Det och Beatlesarvet, som väl alla här, är nog något som vi har gemensamt med dem. Grunden hos båda är enkel

N-Liners, den "klämtjälka popens" apostlar. Fr v: Johan Höglund, Jakob Höglund, David Nord, Petter Eklund, Jan Sandreds och L. Brezjnev.

pop som man "skummar" till. Klicheer som sätts ihop i fel ordning helt enkelt, lite som Fellini. . .

N-Liners ger alltså intryck av distans. Gruppen har också gått och retat upp sig på alla "divor" som trots allt finns inom rockvärlden. Man tycker att det spelar mindre roll vad andra grupper som man träffar spelar för musik om "dom bara kan prata som folk" och inte som vissa säga "oh, vafan är ni från Uppsala vilka jävla bönder. . ."

– Det verkar vara tråkigt att vara en sån där tont som åker runt, runt, runt, i folkparkerna, tycker Jakob Höglund (trummis) men det finns olika ambitionsnivåer inom gruppen, jag har insett att jag aldrig kan bli något annat än en halvtvåskig rocktrummis och är nöjd med att hålla på som nu men dom som är musikaliska av oss siktar givetvis högre. Jag vill kunna hålla på med annat också. . .

– Dom där två är sportfånar (David tar chansen och pekar på Jakob och hans bror Johan, gitarrist).

– . . .kunna hålla på med korfboll, kunna gå på bandy. . .

– Vi filmar alla matcher med video, lägger Johan till innan Jan blir otålig och säger:

– Tillbaka till ämnet, vi pratade om framtidsplaner.

– Ja något kommer vi väl att göra, eventuellt gå till puben. Och visst vore det kul att ha en LP att ta med sig på disco och kunna säga: "Jag är med på den här plattan ska du följa med hem och lyssna? Sägar David som förutsätts representera den höga ambitionsnivån. . .

– Ska vi fortsätta som nu ska vi alla fall vara bra, fortsätter Petter en annan representant för den höga nivån jag nyss talade om.

Och samtalet fortsätter och det tar slut. Vi lämnar skyddsrummet och vandrar ut i snöfallet. Jag kånkar nu på en hembyggd Lira-orgel som jag köpt för 100:- mitt framför ögonen på spekulanten Hatte (som planerade att försöka pruta på utgångsbudet 50 spänn. . .). Vi går på Chinarestaurang. Där berättar Jan och David om drogproblemen i Uppsala och om varför inte en gammal Uppsalagrupp som Samla Mammans Manna satt djupare spår i staden.

– Dom spelade helt enkelt för svår musik så ingen kunde spela som dom helt enkelt, säger David.

Så ni har ingen kontakt med "äldre" Uppsalamusiker?

– Nej det kan jag inte säga att vi har och i dom flesta fallen finns dom överhuvudtaget inte kvar i stan.

Vi pratar om Bengt Bengtsson och vi skrattar åt berättelser om mordartomater och dåliga Science Fictionfilmer. Och vad upptäcker jag om inte att nästan hela N-Liners och åtminstone halva Stain är SF-fantaster.

Stockholmståget väntar. Jag greppar min orgel och åbäket brakar givetvis ihop mitt på golvet i restaurangen. Sådan är inte teknikens värld i "Star Trek" och "Kriget bortom stjärnorna".

Svart, Stain och N-Liners. Vill dom bara komma ni att få höra åtskilligt mer om dom här tre grupperna. Ingen av dom har ett färdigt sound. Men samtliga är på väg mot något dom behöver bara lite tid och den tiden behöver inte bli lång. . .

Lars Nylin